

El temps que corre

Som 13 milions?

Joan F. Mira

Això posava, si no ho recorde malament, un gran cartell de la parada catalana a la Fira del Llibre de Frankfurt d'octubre passat, anunciant la presència d'octubre vinent. Hi havia el mapa que se sol posar, el dels Països Catalans, territoris de llengua catalana, Catalunya – les Illes – País Valencià, com vostès vulguen, amb la superfície total i el nombre dels habitants que l'ocupen. Tretze milions, pel cap baix. Fa pocs dies, els diaris publicaven les dades de població de tot el regne d'Espanya el 2006 i, efectivament, si sumàvem el més de set milions de Catalunya, els prop de cinc del País Valencià i el milió llarg de les Illes, més algun afegit cap al nord i a ponent, som tretze milions, o més de tretze. I pareix que una xifra tan alta ens omple d'alegria i de satisfacció: a Catalunya no fa gaire que proclamaven com una mena de fita o de triomf oficial que "som 6 milions", i ara en són més de set i qualsevol dia apareixerà l'anunci corresponent. Creix la població del país, creix de manera accelerada, i sembla que tothom n'està molt content i pagat. Com si el fet que el territori de sempre –l'espai històric de la llengua i de la nacionalitat– s'omplira més i més de gent, fóra la prova que també ens omplim tots de benestar i de felicitat. Com si l'augment de la densitat d'habitants per quilòmetre quadrat fóra també un augment del progrés general. Com si ser deu milions demostrara que som un país més important que un altre de cinc, i ser tretze milions més que un altre de deu. El president Francisco Camps, com el seu predecessor Zaplana, declara molt satisfet que aquesta petita regió que governa és exemplar i admirable, ja que atrau cada any tanta gent: com més serem, més pagats de ser molts. El senyor Matas deu pensar una cosa semblant, i don José Montilla supose que també. Perquè no he vist encara que cap dirigent important (polític, social, cultural, empresarial o sindical) haja plantejat en públic la pregunta: som tants milions o tants i tants i més, però ser tants milions i tants més, quin benefici o avantatge suposa? Si les ciutats creixen i s'escampen ocupant més i més territori en un país que en té tan poc, si creixen les àrees suburbanes amb més i més asfalt, autopistes i urbanitzacions, si pobles i viles s'inflen amb més i més cases i construccions i carrers nous, si tota la costa d'extrem a extrem s'omple de blocs de ciment, si l'urbanisme brutal i l'ocupació insensata de l'espai ens està convertint en un mostre que a penes troba equivalent a tot Europa (qui no ho crega, que viatge), si la destrucció general ens deforma de manera implacable, si ens estem convertint en un país tan lleig i tan intercanviable i banal que costa ja de reconèixer, si tot això és així, quin és l'avantatge d'aquest creixement?

Som més gent i més nombre, molta més gent, i moltíssima més si hi comptem els turistes en massa, els jubilats ocupant nous milers de xalets, els innombrables nouvinguts sense residència formal i sense documents. Allò que no sabem,

i que pareix que és molt lleig preguntar-s'ho, és quants d'aquests tants milions som "nosaltres". Més lleig encara seria preguntar-se simplement què vol dir "som". Habitants, ciutadans, residents, i què més? Membres d'una col·lectivitat nacional pròpia, espanyols, espanyols i estrangers, naturals del país i forasters, o un simple afegit de tot això, una suma, una massa? Som realment, per exemple, set milions de catalans i prop de cinc de valencians, o només set i cinc milions d'habitants? Som nacions, nacionalitats, o únicament demografia? Ja poden comprendre els lectors que, a tants interrogants, no sóc capaç de donar cap resposta. Però també poden comprendre que no es tracta de qüestions lleugeres i sense sentit. Perquè si el ritme no canvia, en passar dos o tres dècades "serem" setze milions o vint milions, però ningú no podrà dir de què. Pensem en països com ara Suècia, Noruega o Dinamarca, i entendrem la diferència, o almenys s'entendrà de què parle. Pregunten quants milions són, o a quin ritme creix la població i l'ocupació del territori, i a continuació comparen les respostes i comparen, sobretot, els resultats.

“Som més gent i més nombre, molta més gent, i moltíssima més si hi comptem els turistes en massa, els jubilats ocupant nous milers de xalets, els innombrables nouvinguts sense residència formal i sense documents. Allò que no sabem, i que pareix que és molt lleig preguntar-s'ho, és quants d'aquests tants milions som 'nosaltres'”